

Protiprávně vězněné a brutálně týrané politické oběti Bidenova režimu

- CZ24 News | 13. listopadu 2021

USA: Viktorie Nikiforová na příkladu protiprávně vězněných a brutálně týraných obětí Bidenova režimu v USA dokumentuje "příkladné" poměry, jaké panují v amerických věznicích

Svět už zapomněl na události ze 6. ledna ve Washingtonu, ale ve Spojených státech je to stále aktuální téma. Faktem je, že stovky lidí, kteří se zúčastnili takzvaného „útku na Kapitol“, jsou stále ve vězení. Dokonce i krotká americká média se už odvažují nazývat je politickými vězni.

Kongresmanka Marjorie Taylorová Greeneová mohla konečně navštívit vězně ve washingtonské věznici. Politička o to usilovala několik měsíců. A to, co uviděla, ji šokovalo.

„Podmínky jsou příšerné, záchody jsou rozbité, na stěnách plíseň,“ řekla novinářům. Političtí vězni jsou drženi odděleně od ostatních. Všichni jsou na samotce. Cely smějí opouštět pouze na dvě hodiny denně. Donedávna mohli na procházku pouze na hodinu – vedení věznice to zdůvodňovalo potřebou udržovat sociální odstup od „nepolitických“.

Týraní vlastenci

Postoj k politickým vězňům dobře ilustruje následující příběh. Na jaře požádal Christopher Worrell, jeden z vězňů ze 6. ledna, o převoz do nemocnice – měl zlomené zápěstí. Vězeňská správa to protahovala, vězňův advokát podal stížnost. Worrell je považován za člena konzervativní skupiny „Hrdí chlapi“. Je to bílý cisgenderový muž obviněný z pobuřování a napadení strážců Kapitolu. Zkrátka nebezpečný element. Soudce se tedy jeho případem zabýval a nařídil, aby byl Worrell poslán na operaci až na konci října, tedy čtyři měsíce po jeho žádosti. Zápěstí muselo do té doby srůst samo.

Pozoruhodný detail: navzdory všemu týraní zpívají političtí vězni každý večer sborově americkou hymnu. Křídlu, v němž jsou ve Washingtonu vězněni, se přezdívá „vlastenecké“.

Tito vlastenci čekají na soud už téměř rok. Jsou obviněni z pobuřování, vzpoury a útoků na strážce zákona. Jde o závažné trestné činy, za které obviněným dlouhodobě hrozí desítky let vězení. Přestože celý svět v přímém přenosu viděl, že se protestující 6. ledna chovali v budově Kapitolu naprosto pokojně. Co vlastně udělali? Rozhořčení zfalšovanými prezidentskými volbami vešli do Kongresu, kde seděli jejich volení zástupci, kteří právě měli volební podvod legalizovat. Pořídili si selfie. Procházeli se po chodbách. To je vše.

Strážce Kapitolu přitom zastřelil nevinnou neozbrojenou ženu Ashley Babbittovou. Nikdo ho za to nestíhá. Bílá žena není George Floyd, „to je něco jiného“.

USA - vzor právního státu?

V současné době je ve washingtonském vězení sedmatřicet lidí, v celé Americe jich je přes čtyři sta. Jejich vina či nevina dosud nebyla prokázána, neproběhl žádný soud, jsou dehonestováni, nemají, jak se bránit. A média zastrašují každého, kdo s tím nesouhlasí.

„Žijeme v nejlepší zemi na světě a tohle není země, kde musí lidé hnit zaživa ve vězení jen proto, že se jim nelíbí výsledek voleb,“ zní výrok Marjorie Taylorové Greeneové jako oxymóron. Svět si však na tuto absurditu již dávno zvykl.

Země, která poučuje ostatní o demokracii, pravidelně uplatňuje „kruté a mimořádné tresty“, jaké zbytek civilizovaného světa již dávno zakázal. Někdy se tak děje na území někoho jiného, rukama někoho jiného, ale všichni vědí, že příjemcem a organizátorem mučícího řetězce je Washington.

Ve věznicích CIA mučí - s oficiálním požehnáním Washingtonu - politické nepřátele Ameriky. Slobodan Milošević byl umučen v Haagu. V Anglii hnije za mřížemi prominentní novinář Julian Assange. Pokud USA dosáhnou jeho vydání, dostane sto sedmdesát let vězení. Loupil snad, vraždil, požíral děti k snídani?

Pouze zveřejňoval dokumenty, které byly pro americké politiky nepříjemné. A abychom nezapomněli. Také prý „znásilnil“ ženu. Totiž strávil s ní milostnou noc - po vzájemné dohodě. A o pár dní později - jen si to představte! - spal s jinou ženou. Okamžitě to bylo klasifikováno jako znásilnění.

„Zločin“ byl spáchán ve Švédsku před jedenácti lety. Assange byl mladý a pohledný muž. Není divu, že s ním ženy rády skončily v posteli. Dnes je bolestné pohledět na jeho fotky. Devět let ve vazbě (sedm na ekvádorské ambasádě a dva roky v anglickém vězení s maximální ostrahou) z něj udělalo vetchého starce. Zpravodaj OSN upozornil, že Assange je ve vězení vystaven psychickému týrání. Novinář už v očekávání nejhoršího sepsal závěť. Nemluvě o tom, že obvinění ze znásilnění už bylo

staženo.

Pouhá rutina?

Běžní Američané nejsou brutalitou režimu nijak zvlášť pobouřeni. A nejde jen o jejich oblíbené rčení: „Ať je dobrá, nebo špatná, tohle je moje země.“ Na tu brutalitu si už prostě zvykli a nevnímají ji jako něco neobvyklého. Zlořád v amerických věznicích – mimo jiné ve vztahu k politickým vězňům – je prostě součástí rutiny.

Průměrný člověk si americkou věznicí často představuje jako sanatorium s fitness, bazénem a výběrem jídla z menu. Ale takhle vypadají jen vazby pro bohaté – z filmu režiséra Scorseseho „Vlk z Wall Street“. Drtivá většina z 2,3 milionu uvězněných Američanů žije v naprosto otřesných podmínkách.

Úmrtnost odsouzených neustále stoupá, téměř polovina z nich je chronicky nemocná, a všechny nemoci jim léčí nanejvýš ibuprofenem. K tomu si připočteme teror zločineckých bossů a unikátní americký trend sebevražd – jakmile člověk skončí v cele, náhle spáchá sebevraždu.

Rodina osmadvacetileté Sandry Blandové se v podobném případě od roku 2015 domáhá spravedlnosti. Dívka skončila ve vazbě, protože nezapnula blinkr. Texaský policista ji zatkl na silnici a o dva dny později Sandra náhle spáchala v cele sebevraždu. Její rodina záhadu stále vyšetřuje. Takových příběhů jsou stovky ročně.

Obchod s lidským masem

Amerika je světovým šampionem v počtu vězňů. V nejdemokratičtější zemi světa bručí ve vězení čtvrtina všech odsouzených na světě. 70 až 100 milionů Američanů si odpykalo trest nebo bylo zatčeno. Jejich počet se neustále zvyšuje, protože jsou ideální otrockou pracovní silou, která je hojně využívána například v soukromých věznicích.

Jde o zařízení, o nichž se americká propaganda kupodivu příliš nešíří. Vše, co se tam děje, je ještě více utajováno než v případě státních věznic. V roce 2014 tajně pracoval v jednom takovém soukromém vězení v Louisianě novinář časopisu Time.

Vězni se navzájem řezali před zraky dozorců, kteří tomu pobaveně přihlíželi. Jeden vězeň držel hladovku a brzy skutečně zemřel hlady. Další z nich prosil o hospitalizaci celé měsíce, ale firma šetřila na lékařské péči a chudák byl hospitalizován až ve chvíli, kdy se u něj objevila gangréna. Poté mu byly amputovány obě nohy.

Vězni v soukromých věznicích jsou povinni pracovat, jinak je pošlou na samotku. Dostávají za to sice plat, ale tak malý, že si ve vězeňském obchodě nemohou koupit ani dostatek potravin - a jejich rodiny jim musí každý měsíc posílat několik set dolarů. Stress, nemoci, bití a vraždy doplňují celkový kolorit.

O zisk se dělí majitel věznice se státními orgány. Největší společnosti věznicí - CoreCivic a GEO Group - úspěšně obchodují s akcemi na burze. A majetní do nich aktivně investují. Nedávné nařízení Joe Bidena, jímž zakázal americkému generálnímu prokurátorovi obnovovat smlouvy se soukromými věznicemi, tomuto prosperujícímu byznysu škodí ve skutečnosti jen okrajově.

Americká média namísto boje proti této domácí obludné mašinérii raději hledají jako pod mikroskopem někoho z jiných zemích, koho by mohla obhajovat. Hle, utlačovaní Ujgurové, Saakašvili nedostal dost kašičky, Navalného bolí v kříži.

Fanoušci amerického režimu věří, že krutost, cynismus a štvánice na nepohodlné lidi jsou charakteristickými znaky silné vlády. Umoření ideologických nepřátel v base - to je zcela běžný jev. Slušný člověk se prostě musí stydět za takovou vládu. Ale raději potichu, aby neskončil za

AUTOR: Виктория Никифорова

ZDROJ: ria.ru

PŘEKLAD: Protiproud